

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

10 decembrie 2020 *

[Text îndreptat prin Ordonanța din 24 martie 2021]

„Trimitere preliminară – Spațiul de libertate, securitate și justiție – Politica în domeniul azilului – Procedurile de acordare și retragere a statutului de refugiat – Directiva 2005/85/CE – Articolul 25 alineatul (2) – Motive de inadmisibilitate – Respingere de către un stat membru a unei cereri de protecție internațională ca fiind inadmisibilă ca urmare a acordării anterioare solicitantului a protecției subsidiare în alt stat membru – Regulamentul (CE) nr. 343/2003 – Regulamentul (UE) nr. 604/2013”

În cauza C-616/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de High Court (Înalta Curte, Irlanda), prin decizia din 2 iulie 2019, primită de Curte la 16 august 2019, în procedura

M. S.,

M. W.,

G. S.

împotriva

Minister for Justice and Equality,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, doamna R. Silva de Lapuerta (raportoare), vicepreședintă a Curții, doamna C. Toader și domnii M. Safjan și N. Jääskinen, judecători,

avocat general: domnul H. Saugmandsgaard Øe,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- [astfel cum a fost îndreptat prin Ordonanța din 24 martie 2021] pentru M. S., de C. O'Dwyer, SC, J. Buckley, barrister, și J. Brick, solicitor;

* Limba de procedură: engleza.

- [astfel cum a fost îndreptat prin Ordonanța din 24 martie 2021] pentru M. W., de C. O’Dwyer, SC, J. Buckley, barrister, și J. Watters, solicitor;
  - [astfel cum a fost îndreptat prin Ordonanța din 24 martie 2021] pentru G. S., de M. Conlon, SC, D. Leonard, barrister, și C. Ó Briain, solicitor;
  - [astfel cum a fost îndreptat prin Ordonanța din 24 martie 2021] pentru Minister for Justice and Equality și Irlanda, de M. Browne, G. Hodge și A. Joyce, în calitate de agenți, asistați de R. Barron, SC, și S. Kingston, barrister;
  - pentru Comisia Europeană, de J. Tomkin, A. Azéma și M. Condou-Durande, în calitate de agenți,
- după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 3 septembrie 2020,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 25 din Directiva 2005/85/CE a Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat (JO 2005, L 326, p. 13, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 242).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul a trei litigii între M. S., M. W. și, respectiv, G. S., pe de o parte, și Minister for Justice and Equality (ministrul justiției și egalității, Irlanda), pe de altă parte, în legătură cu respingerea de către acesta din urmă a cererilor lor de protecție internațională pentru motivul că beneficiază de protecția subsidiară în alt stat membru.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2005/85

- 3 Considerentele (1), (6) și (22) ale Directivei 2005/85 au următorul cuprins:

„(1) O politică comună în domeniul azilului, inclusiv un sistem european comun de azil, este un element constitutiv al obiectivului Uniunii Europene de a institui în mod progresiv un spațiu de libertate, securitate și justiție deschis celor care, forțați de împrejurări, solicită în mod legitim protecție în Comunitate.

[...]

(6) Aproximarea normelor privind procedurile de acordare și retragere a statutului de refugiat ar trebui să contribuie la limitarea circulației secundare a solicitanților de azil între statele membre, în cazul în care această circulație se datorează diferențelor de cadru juridic.

[...]

(22) Statele membre ar trebui să examineze pe fond toate cererile, și anume să evalueze dacă solicitantul respectiv îndeplinește condițiile necesare pentru a obține statutul de refugiat în conformitate cu Directiva 2004/83/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind standardele minime cu privire la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională și privind conținutul protecției acordate [(JO 2004, L 304, p. 12, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 52)], cu excepția cazului în care prezenta directivă cuprinde dispoziții contrare, în special atunci când se poate presupune în mod rezonabil că o altă țară ar efectua examinarea sau ar asigura protecție suficientă. Statele membre ar trebui, în special, să nu aibă obligația de a evalua pe fond o cerere de azil atunci când o primă țară de azil a acordat solicitantului statutul de refugiat sau o protecție suficientă în alt mod și solicitantul va fi readmis în acea țară.”

4 Potrivit articolului 1 din Directiva 2005/85, scopul acesteia este de a stabili standarde minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat.

5 Articolul 2 din directiva menționată, intitulat „Definiții”, prevede:

„În sensul prezentei directive:

[...]

(k) «a rămâne în statul membru» înseamnă a rămâne pe teritoriul statului membru în care a fost depusă sau este examinată cererea de azil, inclusiv la frontieră sau în zonele de tranzit ale statelor membre.”

6 Articolul 25 din aceeași directivă, intitulat „Cereri inadmisibile”, prevede:

„(1) În afara cazurilor în care o cerere nu este examinată în conformitate cu [Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe (JO 2003, L 50, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 56)], statele membre nu au obligația de a verifica dacă solicitantul îndeplinește condițiile cerute pentru a obține protecție internațională în conformitate cu Directiva [2004/83], în cazul în care cererea se consideră inadmisibilă în temeiul prezentului articol.

(2) Statele membre pot considera o cerere de azil ca inadmisibilă în temeiul prezentului articol în cazul în care:

(a) un alt stat membru a acordat statutul de refugiat;

(b) o țară care nu este stat membru este considerată ca prima țară de azil a solicitantului, în temeiul articolului 26;

(c) o țară care nu este stat membru este considerată ca țară terță sigură pentru solicitant, în temeiul articolului 27;

(d) solicitantului i se permite să rămână în statul membru în cauză din alte motive și, ca urmare a acestui fapt, i se acordă un statut echivalent cu drepturile și avantajele statutului de refugiat, în conformitate cu Directiva [2004/83];

(e) solicitantului i se permite să rămână pe teritoriul statului membru în cauză din alte motive care împiedică returnarea în așteptarea rezultatului unei proceduri de determinare a statutului în temeiul literei (d);

[...]"

Directiva 2013/32/UE

7 Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60) a reformat Directiva 2005/85.

8 Considerentul (58) al Directivei 2013/32 are următorul conținut:

„În conformitate cu articolele 1, 2 și articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la [Tratatul UE] și la [Tratatul FUE], și fără a aduce atingere articolului 4 din respectivul protocol, Regatul Unit și Irlanda nu participă la adoptarea prezentei directive, nu au obligații în temeiul acesteia și nu fac obiectul aplicării sale.”

9 Potrivit articolului 1 din această directivă, scopul acesteia este de a stabili proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale în temeiul [Directivei 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9)].

10 Articolul 33 din Directiva 2013/32, intitulat „Cereri inadmisibile”, are următorul cuprins:

„(1) În afara cazurilor în care o cerere nu este examinată în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 604/2013 [al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31)], statele membre nu au obligația de a verifica dacă solicitantul îndeplinește condițiile cerute pentru a obține protecție internațională în conformitate cu [Directiva 2011/95], în cazul în care cererea este considerată inadmisibilă în temeiul prezentului articol.

(2) Statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă numai în cazul în care:

(a) un alt stat membru a acordat protecție internațională;

[...]"

11 Articolul 53 din Directiva 2013/32, intitulat „Abrogare”, prevede la primul paragraf:

„Directiva [2005/85] se abrogă pentru statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive, începând cu 21 iulie 2015, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre privind termenul de transpunere în legislația internă a directivei menționate în anexa II partea B.”

Regulamentul Dublin III

- 12 Considerentele (2) și (41) ale Regulamentului nr. 604/2013 (denumit în continuare „Regulamentul Dublin III”), care a abrogat și a înlocuit Regulamentul nr. 343/2003 (denumit în continuare „Regulamentul Dublin II”), au următorul conținut:

„(2) O politică comună în domeniul azilului, incluzând un sistem european comun de azil (SECA), reprezintă un element constitutiv al obiectivului [Uniunii] de a crea, în mod treptat, un spațiu de libertate, securitate și justiție deschis celor care, forțați de circumstanțe, caută în mod legitim protecție în Uniune.

[...]

(41) În conformitate cu articolul 3 și cu articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la [Tratatul UE] și la [Tratatul FUE], aceste state membre și-au notificat intenția de a lua parte la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.”

- 13 Acest regulament are ca obiect, astfel cum rezultă din articolul 1 din acesta, stabilirea unor asemenea criterii și mecanisme în ceea ce privește cererile de protecție internațională, cu precizarea că astfel de cereri urmăresc, potrivit definiției prevăzute la articolul 2 litera (h) din Directiva 2011/95, la care face trimitere articolul 2 litera (b) din Regulamentul Dublin III, să obțină statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecția subsidiară.

- 14 Articolul 18 alineatul (1) litera (d) din regulamentul menționat prevede:

„Statul membru responsabil în conformitate cu prezentul regulament este obligat să:

[...]

(d) reprimească, în condițiile prevăzute la articolele 23, 24, 25 și 29, un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid a cărui cerere a fost respinsă și care a depus o cerere în alt stat membru sau care se află pe teritoriul altui stat membru fără permis de ședere.”

- 15 Articolul 48 din același regulament prevede:

„Regulamentul [Dublin II] se abrogă.

[...]

Trimiterile la regulamentul abrogat sau la articolele abrogate se înțeleg ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II.”

Dreptul irlandez

- 16 Potrivit articolului 21 alineatul (2) litera (a) din International Protection Act 2015 (Legea din anul 2015 privind protecția internațională), o cerere de protecție internațională este inadmisibilă în cazul în care un alt stat membru a acordat solicitantului statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecția subsidiară.

Litigiile principale și întrebările preliminare

- 17 M. S., M. W. și G. S. sunt resortisanți ai unor țări terțe care, după ce au obținut în Italia statutul conferit prin protecția subsidiară, au intrat în Irlanda în cursul anului 2017 și au prezentat în această țară o cerere de protecție internațională la International Protection Office (Oficiul pentru Protecție Internațională, Irlanda).
- 18 Prin deciziile din 1 decembrie 2017, 2 februarie 2018 și 29 iunie 2018, Oficiul pentru Protecție Internațională a respins aceste cereri, pentru motivul că persoanelor interesate li se acordase deja statutul conferit prin protecția subsidiară în alt stat membru, și anume în Italia.
- 19 M. S., M. W. și G. S. au formulat contestații împotriva acestor decizii la International Protection Appeals Tribunal (Tribunalul de Apel pentru Protecție Internațională, Irlanda), care le-a respins prin deciziile din 23 mai 2018, 28 septembrie 2018 și 18 octombrie 2018.
- 20 Reclamanții din litigiile principale au sesizat High Court (Înalta Curte, Irlanda) cu o acțiune în anularea acestor decizii.
- 21 Referindu-se la punctele 58 și 71 din Hotărârea din 19 martie 2019, Ibrahim și alții (C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17, EU:C:2019:219), instanța de trimitere amintește că articolul 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32 permite unui stat membru să respingă o cerere de azil ca inadmisibilă atunci când solicitantului i s-a acordat în alt stat membru protecție internațională, indiferent dacă este vorba despre statutul de refugiat sau despre statutul conferit prin protecția subsidiară. Or, sub regimul prevăzut la articolul 25 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2005/85, această posibilitate se limita la cazurile în care solicitantului i s-a acordat statutul de refugiat în alt stat membru.
- 22 Astfel, în temeiul aplicării Directivei 2013/32 coroborate cu Regulamentul Dublin III, niciun stat membru nu ar fi obligat să soluționeze o cerere de protecție internațională în cazul în care protecția subsidiară a fost acordată deja în alt stat membru.
- 23 Instanța de trimitere subliniază însă că Irlanda, chiar dacă a luat parte la adoptarea și la aplicarea Regulamentului Dublin III, a decis să nu ia parte la adoptarea și la aplicarea Directivei 2013/32, astfel încât acest stat membru are în continuare obligații în temeiul Directivei 2005/85.
- 24 În acest context, instanța de trimitere ridică în esență problema dacă, în cazul în care un stat membru este ținut de aplicarea Directivei 2005/85 coroborate cu Regulamentul Dublin III, articolul 25 din această directivă trebuie interpretat în sensul că se opune reglementării acestui stat membru în temeiul căreia o cerere de protecție internațională este considerată ca fiind inadmisibilă în cazul în care solicitantului i s-a acordat deja protecție subsidiară în alt stat membru. În special, instanța menționată ridică problema domeniului de aplicare al motivelor de inadmisibilitate prevăzute la articolul 25 alineatul (2) literele (d) și (e) din directiva menționată, în special în ceea ce privește interpretarea noțiunii de „statul membru în cauză”, prevăzută la aceste dispoziții.
- 25 Pe de altă parte, instanța de trimitere urmărește să afle dacă formularea, de către un resortisant al unei țări terțe căruia i s-a acordat într-un prim stat membru statutul conferit prin protecția subsidiară, a unei cereri de protecție internațională într-un al doilea stat membru constituie un abuz de drept, astfel încât, în cazul unui răspuns afirmativ, acest din urmă stat membru ar putea considera o asemenea cerere ca fiind inadmisibilă.

26 În aceste condiții, High Court (Înalta Curte) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Mențiunea referitoare la «statul membru în cauză» de la articolul 25 alineatul (2) literele (d) și (e) din Directiva 2005/85 privește un prim stat membru care a acordat o protecție echivalentă azilului unui solicitant de protecție internațională sau un al doilea stat membru căruia i se adresează o cerere de protecție internațională ulterioară sau oricare dintre aceste state membre?
- 2) În cazul în care unui resortisant al unei țări terțe i s-a acordat protecție internațională sub formă de protecție subsidiară într-un prim stat membru și se mută pe teritoriul unui al doilea stat membru, depunerea unei noi cereri de protecție internațională în al doilea stat membru constituie un abuz de drept, astfel încât al doilea stat membru este autorizat să adopte o măsură care să prevadă că o asemenea cerere ulterioară este inadmisibilă?
- 3) Articolul 25 din Directiva 2005/85 trebuie interpretat în sensul că se opune adoptării de către un stat membru care nu are obligații în temeiul Directivei [2013/32], dar care are obligații în temeiul Regulamentului [Dublin III], a unei legislații precum cea în discuție în prezenta cauză, potrivit căreia este considerată inadmisibilă o cerere de azil formulată de un resortisant al unei țări terțe care a obținut anterior protecție subsidiară în alt stat membru?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima și la cea de a treia întrebare

- 27 Prin intermediul primei și al celei de a treia întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 25 alineatul (2) din Directiva 2005/85 trebuie interpretat în sensul că se opune reglementării unui stat membru căruia i se aplică Regulamentul Dublin III, dar care nu are obligații în temeiul Directivei 2013/32, potrivit căreia o cerere de protecție internațională este considerată ca fiind inadmisibilă în cazul în care solicitantul beneficiază de statutul conferit prin protecția subsidiară în alt stat membru.
- 28 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 8, 11 și 12 din prezenta hotărâre, Irlanda a decis, pe de o parte, să nu ia parte la adoptarea și la aplicarea Directivei 2013/32, care a abrogat, pentru statele membre care au obligații în temeiul acesteia, Directiva 2005/85 și, pe de altă parte, să ia parte la adoptarea și la aplicarea Regulamentului Dublin III, care a abrogat și a înlocuit Regulamentul Dublin II.
- 29 În consecință, în materia normelor de procedură de azil, Irlanda se supune aplicării Directivei 2005/85 coroborate cu Regulamentul Dublin III.
- 30 În temeiul articolului 25 alineatul (2) din Directiva 2005/85, statele membre pot considera o cerere de azil ca fiind inadmisibilă în situațiile prevăzute la această dispoziție.
- 31 Astfel cum reiese din cuprinsul punctului 24 din prezenta hotărâre, instanța de trimitere ridică problema dacă motivele de inadmisibilitate prevăzute la articolul 25 alineatul (2) literele (d) și (e) din Directiva 2005/85 permit unui stat membru să respingă ca fiind inadmisibilă o cerere de azil formulată de un resortisant al unei țări terțe care a obținut anterior statutul conferit prin protecția subsidiară în alt stat membru. Potrivit instanței menționate, aceasta ar fi situația dacă termenii „statul membru în cauză”, care figurează în cuprinsul acestor dispoziții, trebuie interpretați în sensul că pot viza statul membru în care resortisantului respectiv i s-a acordat în prealabil protecție subsidiară.

- 32 În această privință, articolul 25 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2005/85 prevede că statele membre pot considera o cerere ca fiind inadmisibilă în cazul în care solicitantului i se permite să rămână în „statul membru în cauză” din alte motive și, ca urmare a acestui fapt, i se acordă un statut echivalent cu drepturile și avantajele statutului de refugiat, în conformitate cu Directiva 2004/83.
- 33 În ceea ce privește articolul 25 alineatul (2) litera (e) din această directivă, el prevede că statele membre pot considera o cerere ca fiind inadmisibilă în cazul în care solicitantului i se permite să rămână pe teritoriul „statului membru în cauză” din alte motive care împiedică returnarea în așteptarea rezultatului unei proceduri de determinare a statutului în temeiul articolului 25 alineatul (2) litera (d) din directiva menționată.
- 34 În timp ce termenii „un alt stat membru”, care figurează la articolul 25 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2005/85, desemnează statul membru în care solicitantului i s-a acordat anterior statutul de refugiat, termenii „statul membru în cauză” menționați la articolul 25 alineatul (2) literele (d) și (e) din această directivă fac referire, la rândul lor, la statul membru în care solicitantului i se permite să rămână din celelalte motive prevăzute de aceste din urmă dispoziții.
- 35 Astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 41 din concluziile sale, utilizarea unor termeni diferiți la articolul 25 alineatul (2) litera (a), pe de o parte, și la articolul 25 alineatul (2) literele (d) și (e) din Directiva 2005/85, pe de altă parte, se explică prin faptul că legiuitorul Uniunii a intenționat să aibă în vedere două situații diferite, astfel încât termenii „statul membru în cauză” nu pot fi considerați echivalenți cu termenii „un alt stat membru”.
- 36 De aici rezultă că „statul membru în cauză” prevăzut la articolul 25 alineatul (2) literele (d) și (e) din Directiva 2005/85 nu poate desemna statul membru care a acordat anterior solicitantului în cauză statutul conferit prin protecția subsidiară.
- 37 Această interpretare este confirmată de contextul în care se înscriu dispozițiile menționate. Astfel, articolul 2 litera (k) din directiva respectivă definește termenii „a rămâne în statul membru” ca faptul de a rămâne pe teritoriul statului membru în care a fost depusă sau este examinată cererea de azil. Or, dispozițiile articolului 25 alineatul (2) literele (d) și (e) din directiva menționată se referă în mod specific la ipoteza în care solicitantului i se permite să rămână în statul membru în cauză sau pe teritoriul statului membru în cauză.
- 38 În consecință, după cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 44 din concluziile sale, termenii „statul membru în cauză” menționați la articolul 25 alineatul (2) literele (d) și (e) din Directiva 2005/85 vizează statul membru în care resortisantul unei țări terțe a depus o cerere de azil și pe teritoriul căruia poate rămâne fie pentru că acest stat membru i-a acordat deja un statut echivalent cu drepturile și avantajele statutului de refugiat, fie pentru că procedura care permite stabilirea unui astfel de statut este încă în curs.
- 39 Rezultă că motivele de inadmisibilitate prevăzute la articolul 25 alineatul (2) literele (d) și (e) din această directivă nu permit unui stat membru să respingă ca fiind inadmisibilă o cerere de azil formulată de un resortisant al unei țări terțe care a obținut anterior protecție subsidiară în alt stat membru.
- 40 Este adevărat că articolul 25 din Directiva 2005/85 precizează la alineatul (1) că motivele de inadmisibilitate enumerate la alineatul (2) se adaugă „cazurilor în care o cerere de azil nu este examinată în conformitate cu Regulamentul [Dublin II]”, iar unul dintre aceste motive de neexaminare, care figurează la articolul 16 alineatul (1) litera (e) din acest regulament, prevede că statul membru responsabil de examinarea cererii de azil în conformitate cu regulamentul menționat este obligat să reprimească un resortisant al unei țări terțe a cărui cerere a respins-o și care se află pe teritoriul altui stat membru fără permisiune.

- 41 În această privință, în cadrul unei aplicări a Directivei 2005/85 coroborate cu Regulamentul Dublin II, Curtea a statuat că articolul 25 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2005/85 permite respingerea unei cereri de azil ca fiind inadmisibilă numai în cazul în care solicitantului i s-a acordat statutul de refugiat în alt stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2019, Ibrahim și alții, C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17, EU:C:2019:219, punctele 58 și 71). Un stat membru în care a fost depusă o cerere de azil de un resortisant al unei țări terțe care beneficiază de protecție subsidiară în alt stat membru nu poate, așadar, să respingă cererea menționată ca fiind inadmisibilă în temeiul articolului 25 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2005/85. Cu toate acestea, acest prim stat membru poate iniția o procedură de reprimire în temeiul articolului 16 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul Dublin II.
- 42 Totuși, trebuie amintit că, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 28 din prezenta hotărâre, Irlanda, continuând totodată să se supună aplicării Directivei 2005/85, care a fost abrogată prin Directiva 2013/32, a decis să ia parte la adoptarea și la aplicarea Regulamentului Dublin III, care a abrogat Regulamentul Dublin II. Prin urmare, acest stat membru nu poate fi considerat ca având obligații nici în temeiul Directivei 2013/32, nici în temeiul Regulamentului Dublin II.
- 43 Trimiterea la Regulamentul Dublin II care figurează la articolul 25 alineatul (1) din Directiva 2005/85 trebuie înțeleasă, așadar, ca o trimitere la Regulamentul Dublin III în conformitate cu articolul 48 din acest din urmă regulament. De altfel, potrivit tabelului de corespondență care figurează în anexa II la Regulamentul Dublin III, motivul de neexaminare care era prevăzut la articolul 16 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul Dublin II este prevăzut în prezent la articolul 18 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul Dublin III.
- 44 Or, în ceea ce privește aplicarea motivului de neexaminare prevăzut la articolul 18 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul Dublin III, în cadrul unei aplicări a Directivei 2013/32 coroborate cu Regulamentul Dublin III, Curtea a statuat că un stat membru nu poate să solicite în mod valabil unui alt stat membru să preia sau să reprimească, în cadrul procedurilor definite de acest regulament, un resortisant al unei țări terțe care a formulat o cerere de protecție internațională în primul dintre aceste state membre după ce i s-a acordat protecția subsidiară de către al doilea dintre acestea. Astfel, în această situație, legiuitorul Uniunii a considerat că respingerea unei asemenea cereri de protecție internațională trebuie asigurată mai curând printr-o decizie de inadmisibilitate, în temeiul articolului 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32, decât prin intermediul unei decizii de transfer și de neexaminare, în temeiul articolului 26 din Regulamentul Dublin III (Ordonanța din 5 aprilie 2017, Ahmed, C-36/17, EU:C:2017:273, punctele 39 și 41, precum și Hotărârea din 19 martie 2019, Ibrahim și alții, C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17, EU:C:2019:219, punctele 78 și 79).
- 45 Astfel, dat fiind că Irlanda nu are obligații nici în temeiul Directivei 2013/32, nici în temeiul Regulamentului Dublin II, într-o situație în care solicitantul de azil beneficiază de protecția subsidiară în alt stat membru, autoritățile competente ale Irlandei nu pot nici să adopte o decizie de inadmisibilitate în temeiul Directivei 2013/32, nici să inițieze o procedură de preluare sau de reprimire în temeiul Regulamentului Dublin II, astfel încât aceste autorități ar fi obligate, în principiu, să examineze cererea de azil.
- 46 Totuși, o asemenea soluție, chiar dacă ar rezulta din opțiunea Irlandei de a nu aplica anumite măsuri care fac parte din sistemul european comun de azil, ar fi contrară nu numai logicii acestui sistem, ci și obiectivelor urmărite de Directiva 2005/85 și de Regulamentul Dublin III.
- 47 În această privință, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 41 și 44 din prezenta hotărâre, legiuitorul Uniunii a considerat, în cadrul atât al aplicării Directivei 2005/85 coroborate cu Regulamentul Dublin II, cât și al aplicării Directivei 2013/32 coroborate cu Regulamentul Dublin III, că un stat membru nu era obligat să examineze o cerere de azil atunci când solicitantul beneficia deja de protecția subsidiară în alt stat membru. Această constatare se reflectă în special în considerentul (22) al Directivei 2005/85,

potrivit căruia statele membre ar trebui să nu aibă obligația de a evalua pe fond o cerere de azil atunci când o primă țară de azil a acordat solicitantului statutul de refugiat sau o protecție suficientă în alt mod și solicitantul va fi readmis în acea țară.

- 48 În acest context, trebuie amintit că principiul încrederii reciproce între statele membre, pe care se întemeiază sistemul european comun de azil, are, în dreptul Uniunii, o importanță fundamentală, având în vedere că permite crearea și menținerea unui spațiu fără frontiere interne (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2019, Ibrahim și alții, C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17, EU:C:2019:219, punctul 84).
- 49 Or, în temeiul articolului 25 alineatul (2) literele (b) și (c) din Directiva 2005/85, un stat membru poate respinge ca fiind inadmisibilă o cerere de protecție internațională formulată de un resortisant al unei țări terțe care beneficiază de o protecție considerată suficientă într-o țară terță.
- 50 În aceste condiții, astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 70 din concluziile sale, obligarea Irlandei, care ia parte la Regulamentul Dublin III, să examineze o cerere de protecție internațională formulată de un resortisant al unei țări terțe care a obținut anterior protecție subsidiară în alt stat membru nu ar fi coerentă cu faptul că aceasta ar putea respinge ca fiind inadmisibilă o astfel de cerere formulată de un resortisant al unei țări terțe care beneficiază de o protecție considerată suficientă într-o țară terță.
- 51 În plus, după cum reiese din cuprinsul considerentului (6) și al articolului 1 din aceasta, Directiva 2005/85 are ca scop stabilirea unor standarde minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat, în special în vederea limitării circulației secundare a solicitanților de azil între statele membre, în cazul în care această circulație se datorează diferențelor de cadru juridic al acestor state membre. În ceea ce privește Regulamentul Dublin III, Curtea a statuat că el urmărește în mod expres prevenirea unei astfel de circulații prin instituirea unor mecanisme și a unor criterii uniforme privind determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 aprilie 2019, H. și R., C-582/17 și C-583/17, EU:C:2019:280, punctul 77, precum și jurisprudența citată).
- 52 Or, dacă un stat membru care are obligații în temeiul Directivei 2005/85 și al Regulamentului Dublin III precum Irlanda ar fi obligat să examineze cererile de azil formulate de resortisanți ai unor țări terțe care beneficiază deja de protecția subsidiară în alt stat membru, această situație ar risca să incite acești resortisanți să se deplaseze în alte state membre, dând naștere astfel unei circulații secundare pe care această directivă și acest regulament urmăresc tocmai să o prevină (a se vedea prin analogie, în ceea ce privește Regulamentul Dublin III, Hotărârea din 17 martie 2016, Mirza, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, punctul 52).
- 53 De aici rezultă că, deși statele membre pot respinge o cerere de azil ca fiind inadmisibilă în cazul în care solicitantul beneficiază de o protecție suficientă într-o țară terță, ele trebuie să poată, având în vedere contextul și obiectivele urmărite de sistemul european comun de azil, *a fortiori*, să procedeze la fel atunci când solicitantului i s-a acordat deja protecție subsidiară într-un stat membru.
- 54 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la prima și la a treia întrebare că articolul 25 alineatul (2) din Directiva 2005/85 trebuie interpretat în sensul că nu se opune reglementării unui stat membru căruia i se aplică Regulamentul Dublin III, dar care nu are obligații în temeiul Directivei 2013/32, potrivit căreia o cerere de protecție internațională este considerată ca fiind inadmisibilă în cazul în care solicitantul beneficiază de statutul conferit prin protecția subsidiară în alt stat membru.

Cu privire la a doua întrebare

- 55 Având în vedere răspunsul dat la prima și la a treia întrebare, nu este necesar să se răspundă la a doua întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 56 Întrucât, în privința părților din litigiile principale, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 25 alineatul (2) din Directiva 2005/85/CE a Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat trebuie interpretat în sensul că nu se opune reglementării unui stat membru căruia i se aplică Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid, dar care nu are obligații în temeiul Directivei 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale, potrivit căreia o cerere de protecție internațională este considerată ca fiind inadmisibilă în cazul în care solicitantul beneficiază de statutul conferit prin protecția subsidiară în alt stat membru.

Semnături